

A falu Szent András napjára virradt. Az biztos - érezték is a disznók -, hogy baljós idő nekik a Kisjézust váró advent, mert a moslékért se ordítottak olyan vadul. A mi hízőnk is csak bágyadtan rőfögött a reggeliért, s mikor a nagymama kivitte neki, akkor is csak piszkálgatta a vályúban. Már bánta, hogy malac kora óta nem fogyózott.

Nem vigasztaltam, mert kivételesen siettem az iskolába. Ugyanis tanítás helyett ma kezdjük el a karácsonyi próbákat. Mivel idén én leszek a Betlehemi Fényesség, a hónom alá kaptam az aranyszínű csillagot, amivel majd az utat mutatom a Kisdedhez.

Mikor kifordultam a kiskapun, még jó, hogy nagypapa kucsmáját tettem a fejemre, amit a muszkafogságban talált, mert már hidegen harapott a szél. Eszembe jutott a mese Holle anyóról; most biztos, hogy dühösen rázza a párnáját, mert fentről csak úgy hullott a sok pihés csodatoll. Ezt már nem is lehetett hóesésnek nevezni, mert szinte vízszintesen vágatott a hófergeteg. Csodálkoztam is, hogy mégis fehér lett a táj, s egyáltalán, hogyan tudtak leszállni ebben a szélben a légsúlyú pelyhek? Na de még jókor érkeztem az iskola elé, mert Orsós Feri éppen akkor kapott egy hatalmas pofont Lőcs Banditól, hogy elnyekkent a hóban. De ő se volt vattából, mert fektében még visszarúgott. Aztán megjött Pál atya, és véget vetett a hitvitának. Ami úgy kezdődött, hogy Orsós azt mondta Bandinak, Szent Ferenc az igazi disznóölő szent, s nem más. Azért is vágnak a neve napján disznót, mert már hideg van, és nem romlik meg a hús. A tisztelendő úr csak mosolygott, mert szerinte ezért felesleges volt verekedni, hiszen mindkét szent jogosult a jelzőre. Sőt Göcsej vidékén még Szent Tamás napját is disznóölő Tamásnak mondják. Hiába, ahány ház, annyi szokás. Avval az atya berekesztette a fórumot, és bevonultunk az osztályba.

Ott már jó meleg volt, s érthető a kályhától, hogy büszkén duruzsolt. Búzás Bözsi néni meg is dicsérte, mikor a lapjára tette a fazék tejet, amit a próbára hozott. Amíg melegedett, addigra a szereplők magukra aggatták az otthon szerkesztett betlehemes ruhát. Nekem már megvolt a csillag; a póznát meg a viharlámpát majd a kántálásához kapom. Meg voltunk elégedve, csak Pál atya csóválta fejét, mikor szemügyre vette a tarkabarka társaságot.

- Az rendben - mondta -, hogy Orsós nem akar idén is a szerecsen lenni, de mint Gáspár király se hordhatja apja zsebóráját. Na meg Kapás Juli is jobban teszi, ha leveszi a nyakából a medalliont a mama fényképével. Ugyanis Szűz Mária idejében még nem volt fotográfus. Meg értsük meg végre, hogy a Szentcsalád nem járt összehordott féltett cifraságban - mint ahogy itt látja -, mert szegények voltak. Betlehembe is csak azért mentek, mert Augustus császár kíváncsi volt, hogy mennyien lakják a birodalmát.

Éppen itt tartott az atya, mikor kifutott volna a tej, ha Búzás néni le nem kapja a tűzről. Reggeli után aztán elkezdődött az igazi próba. Bíró Laci, mint Szent József, hiba nélkül köszöntötte a pásztorokat a Kisded jászla előtt, na meg a három napkeleti mágust is, akik arrébb álltak. Aztán jöttek a csordások! Először belezavarodtak a szövegbe, mert németül énekelték, hogy „Stille Nacht” - de másodjára már szépen szólt a dal. Majdnem olyan jól, mint amikor az angyalok kara zengett az aprószentekkel.

Időközben a Háromkirályok lerakták a Szűzanya lábaihoz az ajándékkal teli ládát, s csak Boldizsár kérdezte meg Pál atyát, hogy mi az a mirha? Látszott rajta, nem lett okosabb, mikor megtudta, hogy ritka, drága gyantaféle. Aztán Orbán Lacin röhögtünk, mert csak úgy beállt a bölcsek közé. Az atya visszaküldte a bojtárokhoz, mert milyen írástudó az, aki bukásra áll magyarból?

Lassan kint elült a szélvihar, s még a nap is kisütött. Majd varjak ültek az udvari szilre, s onnan

bámultak be az ablakon. Meg se pisszentek. Biztos tetszett nekik a színház, mert akkor is ülve maradtak, mikor megkondult a déli harangszó. Mire végiggördült az utolsó bim-bam hangja a tájon, Pál atya is befejezte az asztali áldást. Már csak a kanalak csörögtek. Remek marhapörköltet kaptunk, hús nélkül, mert adventi kisbőjt van. De így is mennyei volt a paprikásszaftot mártogatni. Ebéd után aztán próbáltuk a hódolók vonulását a jászol elé. Azt nem tudtam, hogy én nem kellek oda a betlehemi csillaggal, hanem majd csak az esti kántálásnál fogom az utat mutatni a faluban.

- Akkor hadd álljak a háromkirályok közé, mint somogyi mágus – kértem a tisztelendő urat. Az atya mosolygott, s mondta, nincs kizárva, hogy olyan is volt Betlehemben. Hiszen Pannónián keresztül vezetett dél felé a borostyánút. Zsidók meg már a babilóniai fogság óta éltek a Római Birodalomban. Nagyon megörültem, és amint hazaértem, rögvest elújságotam, hogy a karácsonyi nagymisén én leszek a somogyi mágus. Nagymama azt mondta, az nem baj, de azért előszedte a foltanyagot, hogy ő milyen köpenyt tudna belőle varázsolni. Pár napra rá, mikor kész lett, elvittem Pál atyához, hogy nem túl fényűző-e a palástom? - Megnyugtató, hogy hát az aztán nem.

Lassan teltek a napok, és egyre izgatottabban vártam a karácsonyt. Mert egy éjjel az jutott eszembe, hogy ajándékot viszek a Kisjézusnak. Igaz, aranya már van, de mit kezd vele egy kisbaba? Karácsonyeste nem esett. Így is csak libasorban lehetett menni a kitaposott úton. De legalább csillagos volt az ég, és a hó is világított, ahogy ráverődött az ablakokból a petróleumlámpák fénye.

A templomban zúgott az orgona, s tán az éjig szállt a hívek szózatával. Majd kiugrott a szívem, mikor a háromkirályok behozták az ajándékkal teli ládát. És hirtelen jó kedvem támadt, mikor odaléptem a jászolhoz, és a Kisded mellé helyeztem a babacsörgőt. Mindenki meghökkent, csak a Kisjézus mosolygott rám, csecsemő módra.

De az is lehet, csak én láttam úgy.